

Un article de

12 d'abril de 2026

Pia Prat Jorba

Directora general de
Publicacions Anoia

La contraEntrevistesSocietat

“L’espiritualitat no pot ser individualista: ha de ser compartida”

Entrevista amb Pare Lluís Planas, Monjo benedictí de Montserrat i responsable de formació espiritual

Retrat Pare Lluís Planes

El pare Lluís Planas és monjo benedictí de Montserrat des de 1965, on ha desenvolupat una trajectòria marcada pel compromís pastoral i la formació. Va impulsar les Trobades de Joves amb els P. Pifarré i Codina. Ordenat el 1979, fou superior al Miracle i promogué la reinserció de joves; també ha estat a Cuixà, rector a Montserrat i mestre de novicis. Actualment és hostatger i formador.

El pare Lluís Planas comparteix la reflexió que dona origen al seu nou llibre, *Viure cooperativament*, escrit amb Anna Ragon. L’obra neix de la inquietud davant una societat cada cop més individualista i proposa, des de l’espiritualitat benedictina, una nova manera de viure basada en les relacions humanes, la comunitat i el compromís amb els altres.

Com neix la idea d’escriure ‘Viure cooperativament’?

Després de moltes converses, no ens volíem resignar a què no hi hagués res a fer i vam veure que la Regla era un bon instrument sobri que servia de fonament per establir relacions de qualitat entre les persones.

Lluís Planas ha tingut una llarga trajectòria benedictina tant a Montserrat com en altres convents benedictins. Podries explicar-ne una mica?

Vaig entrar a Montserrat l’any 1965, i vaig ser ordenat sacerdot el març del 79. A la vigília de Nadal vaig prendre possessió del càrrec de superior al Miracle. Anteriorment, havia participat en la creació de les Trobades de Joves de Montserrat, que aplegaren i ajudaren molts joves a enfortir els seus compromisos i a obrir-ne de nous des de la mirada de la fe. Al Miracle, vaig ser el consiliari de la pastoral familiar del bisbat de Solsona i vaig col·laborar a donar impuls a un projecte de rehabilitació d’extoxicòmans.

Després d’uns anys vaig anar a sant Miquel de Cuixà (al Conflent) i allà ens vam trobar amb l’Anna, tot i que ella ja em coneixia dels temps de les Trobades. D’aquesta trobada, en va sorgir la col·laboració amb els Oblats de Montserrat, com a consiliari. A més a Montserrat he ocupat el càrrec de rector del santuari, de mestre de novicis i actualment, d’hostatger. I aquí estic.

Anna podries explicar una mica la teva?

Vaig començar a pujar a Montserrat, amb 14 anys amb l’escola participant en les convivències que llavors organitzava el monestir. Allà vaig quedar profundament impactada, ja el primer dia, per les paraules d’un monjo, el P. Cebrià Pifarré, i des d’aleshores ja no he perdut el contacte amb Montserrat. Vaig participar en les Trobades de joves i, ben aviat, vaig sentir curiositat per conèixer la Regla de sant Benet i vaig començar a llegir-la de manera força constant. Llavors vaig entrar en contacte amb els Oblats, vaig fer l’oblació el 1985 i vaig ser-ne la presidenta durant uns quants anys. És sent oblata que vaig anar aprofundint en el coneixement de l’espiritualitat benedictina. També, des de fa més de 25 anys, amb el meu marit participem en l’acolliment de les parelles que es volen casar, formant part també, d’un equip de matrimonis. Tot vinculat a Montserrat.

Quina influència ha tingut la covid en la redacció del llibre?

La idea ja la teníem pensada amb anterioritat, i en certa manera, la postcovid ens va refermar en la necessitat d’una transformació en les relacions humanes.

Per què després de la COVID-19, confiàvem en un canvi de rumb global?

La covid ens havia fet tocar fons i creïem que alguna cosa canviaria però no va ser així i vam tornar a les mateixes maneres de fer d’abans: individualistes, donats al consum, poc solidaris, indiferents a les necessitats dels altres...

Creieu que la pobresa, solitud, conflictes, individualisme, marginació són mals endèmics que no desapareixeran mai?

Potser totalment no, però nosaltres creiem en l’Evangeli i en el projecte de construcció del Regne que Jesús ens proposa i això ens compromet a treballar per fer possible un altre món. És una utopia, sí; però és la proposta de Jesús i, en tot cas, el camí que hi porta no és utòpic.

Quina nova manera de viure i de relacionar-se amb tota la realitat proposeu?

En el nostre llibre, proposem aplegar-nos en petits grups on les relacions interpersonals es fonamentin en un amor sincer i honest.

Quin és el text del segle VI que us serveix de base?

Ens ha inspirat la Regla de sant Benet que expressa una profunda espiritualitat interior però també una gran humanitat manifestada en l’autenticitat en les relacions.

Sempre s’ha dit que les respostes vitals neixen de l’interior d’un mateix, però com s’alimenta el coneixement per fer-ho possible?

La persona pot trobar-se, primerament, amb una intuïció que pot sorprendre i que, de mica en mica, anirà aprofundint per mitjà de la pregària i la lectura divina i la interiorització.

Necessitem nodrir el nostre interior amb una espiritualitat que faci brollar una relació profunda amb Déu, amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb tota la Creació?

És una necessitat, sí, però nosaltres volem remarcar que l’espiritualitat no ens ha de portar a l’individualisme sinó que ha de ser una experiència compartida.

Quin paper hi té la pregària i la lectura bíblica i la regla de sant Benet?

La RB entén la pregària i la lectura bíblica com quelcom essencial per a la vida espiritual. La lectura ens ajuda a la reflexió i a l’aprofundiment interior, i la pregària és aquell espai de trobada íntima amb Déu. Benet destina uns temps concrets per a la pregària comunitària que és la més visible i a la qual tothom pot participar quan es visita un monestir.

Com aprofitar l’autoconeixement, l’acolliment i l’ús del llenguatge i en aquesta cerca?

Durant la celebració del mil·lenari, Montserrat va fer una proposta que ampliava el conegut lema *Ora et labora*, afegint-hi *lege, rege te ipsum in comunitate*, d’aquesta manera es vol subratllar la importància, per a la vida monàstica però també per a tots els cristians, d’aprofundir en l’autoconeixement per acceptar-se i estimar-se des de la pròpia realitat i afavorir el creixement en la relació amb els altres que establim quan vivim en comunitat, és a dir, quan entrem *en relació amb*.

Es poden crear vincles que afavoreixin la construcció d’autèntiques comunitats seguint les orientacions que sant Benet descriu a la seva Regla?

De fet, és el que proposem en el nostre llibre. Quan parlem de comunitat, tendim a pensar en monjos, religiosos... per a nosaltres, tot grup humà que vulgui viure cooperant i compartint des de l’amor, és també una comunitat, començant ja des de la pròpia família. Sorprèn que un text del s. VI parli amb tant humanisme i tenint en compte la psicologia humana del respecte que l’abat ha de tenir en la seva relació amb els monjos i de la mateixa manera del respecte entre els monjos, tan acuradament descrit en el capítol dedicat al bon zel. Per exemple, a l’abat li diu que *ha de ser més estimat que temut* o en el capítol esmentat diu als monjos que *s’avancin a honorar-se els uns als altres*.

Com en un món materialista com el d’avui podem trobar espais d’espiritualitat?

Quan érem petits, abans, a la majoria de les cases hi havia algun espai, algun signe que ens feia entrar en la religiositat; el sagrat era present a casa i ens era familiar. La realitat actual és una altra i aquests signes ja no hi són. Ara som nosaltres mateixos que ens hem de crear aquest espai per a la interioritat i la transcendència i relacionar-nos amb Déu. Si volem mantenir aquest espai, però, hi haurem de ser fidels. El més important és ser constant en aquest treball interior: cada dia, una gota.

Cada dia hi ha més expressions de violència, guerres, abús de poder que afecten la solidaritat entre persones. Hi ha esperança?

En el nostre món l’exercici del poder, del domini sobre l’altre ha esdevingut quelcom paradigmàtic per assolir la felicitat, i el discurs del poder deixa fora la possibilitat d’esperança. Malgrat tot, si aprenem a servir més que a manar, entenent per servir el fet d’ajudar a créixer l’altre, començarem a construir una nova manera més humana de relacionar-nos que, sentint-nos estimats, ens capacitarà per ser instruments per a la transformació del món. I nosaltres, això, ens ho creiem.

Diuen que només cal un llumí per encendre la praderia, però també que les condicions han de ser favorables perquè cali el foc. Es donen aquestes circumstàncies?

Vivim en un món que provoca que moltes persones estiguin soles o que se sentin soles, moltes desorientades, sense referents i no saben què han de fer amb les seves vides; altres, que tenen por del futur... i és això precisament que fa que moltes persones estiguin en recerca, buscant una sortida que els pugui oferir esperança davant d’aquesta situació. La proposta que oferim en el nostre llibre *“Viure cooperativament”* vol ser una resposta a aquest desig i a aquesta necessitat.

EXTRET:

Prat Jorba, Pia. (12/04/2026). “L’espiritualitat no pot ser individualista: ha de ser compartida”. Extret: 14/04/2025 de <https://veuania.cat/espiritualitat-no-pot-individualista-compartida/>